

Hun havde ikke Mod til paany at udsætte sig for Spørgsmaal om Rejsens Varighed.

Faderen sagde ingenting og indførte Summen, idet han dog af sig selv fordoblede den.

„Jeg skal bringe dig et Kreditiv imorgen.“

Ved Middagsbordet gjorde Jakobe sig Umage for at være livlig, og i Grunden var hun ogsaa gladere og frimodigere nu, end hun havde været det længe. Den kvalmende Taage, som Uvisheden havde lagt om hendes Bevidsthed, var i Færd med at svinde. Havde hun blot kunnet frigøre sig for Forestillingen om, at hun rejste Døden imøde, vilde hun have følt sig næsten lykkelig.

Men Dødsanelserne havde nu engang bemægtiget sig hendes Fantasi. Som en hidsende Feber jog de hende hvert Øjeblik Kuldegysninger gennem Sjælen. Derfor var det ogsaa, hun ikke vilde betro sig til sin Moder. Hun vilde ikke, at ogsaa denne skulde ængstes; og det var hendes Haab, at hun ved sin Livlighed skulde kunne betage hende enhver Mistanke.

Baade Faderen og Moderen lod da ogsaa temmelig rolige. Derimod var Ivan aldeles sønderknust. Han, der ellers talte om tyve Ting mellem hver Mundfuld, sagde under hele Maaltidet ikke et Ord.

Efter Bordet gik han ind i Biblioteksværelset til Faderen, der allerede sad derinde og skrev.

„Forstyrrer jeg?“

„Nej, du kommer just tilpas. Jeg vilde netop have sendt Bud efter dig. — Har du noget paa Hjerte?“

„Det samme maaske som du. Jeg har faaet et Brev fra Sidenius — nogle Linjer blot, — i Anledning af hans og dit pekuniære Mellemværende. Han